

A.C. Evensen, sonur Onnu og Jens Christian, gjørdist ein sera kendur prestur, sum í 1903 helt fyrstu prædikuna í kirkju á føroyskum

Christian Olsen, sum fekk niður-skrivað søguna hjá Onnu og Jens Christian Evensen

friðarligum umstøðum. Tí søkti hann til Bregninge nærindis Kalundborg. Higar kom hann 28. mars í 1900. Hetta var eitt annað lív. Her kundi hann enn tá verða koyrdur úr stað í stað! Men í Bregninge fekk Jens Christian bert 4 ár, tá ið hann doyði. Hann varð grivin við kirkjuna. Anna fór í fyrsta umfari aftir til Føroyar, men flutti seinni aftur til Bregninge. Hetta var heppið, annars hevði hennara søga neyvan verið niðurskrivað. Hon er jarðað undir liðuni á manni sínum.

Jens Christian var tolyntur og fólk vóru góð við hann

Anna endar sína frásøgn við einum eftirmæli av manninum Den højtdannede, kultiverede Provst Evensen, var en sjælden retlinet, fin og nobel Personlighed, meget tilbageholdende og faamælt. Han tilhørte ikke, og vilde ikke tilhøre nogen bestemt religiøs Retning. Efter Ankomsten til Bregninge, indfandt der sig en Dag en Mand i Præstegaarden, der til Provstens store Forbavselse spurgte: "Er De

Grundtvigianer?" "Nej". "Er De da Indremissionsk?" "Nej", "Men hvad i Alverden er De da?". "Jeg er mig selv." - En anden Gang var der en anden af Menigheden, der kom med de samme Spørgsmaal. Da svarede Evensen: "Jeg er ikke Præst for en enkelt Retning, jeg er Præst for alle i Sognet". Disse Svar var saa karakteristiske for Provst Evensen. Det faldt aldrig ham ind, ukaldet, at snige eller Trænge sig ind i Folks Indre, i deres private Tanke- og Følelsesliv og buldre løs, saaledes som mangen fanatisk Præst har for Skik. Han havde den Tro, at dersom der var noget i Religionen, der var dunkelt for Menighedens Medlemmer, eller at de trængte til religiøs Vejledning, saa kom de nok til ham, saaledes som de havde gjort oppe paa Færøerne, hvor de altid gik til "Provsten", naar der var et eller andet, de vilde have Rede paa. Og oppe paa Færøerne, med hvis storslaaede Natur han var saa indlevet, der forstod og elskede de deres Provst, som paa saa mange Maader havde gjort saa meget for dem. Befolkningen deroppe paa de afsides Øer nærede fuld Tillid til ham, de troede ganske simpelt alt, hvad han, deres Provst, sagde - Provsten der aldrig havde skuffet eller svigtet dem. Det var saa karakteristisk for Evensens Forhold til hans færøske Menighed og et Eksempel paa den store mystiske og aandelige Kraft han udstraalede, at naar han deroppe sad ved et Dødsleje og blot holdt den Døende i Haanden, fik Vedkommende Kraft fra ham, saa han tillidsfuld kunde gaa det ukendte imøde. Mange Aar efter Provst Evensens Død kom et Skib fra Færøerne til København. En af Sømændene tog da den lange Vej ned til Bregninge blot for at se "Provstens" Grav og hilse paa hans Datter Elisabeth. Saadan var Forholdet mellem Færingerne og deres Provst.

Jens Christian Evensen: Ein megnarmaður Vit hava frá Lokalhøstorskriv i Eskebjerg fingið ta lýsing av Jens Chr. Evensen, sum finst í teirra yvirliti yvir prestarnar við Bregninge Kirke.

Fyrst verður fyrst sagt um prestin: · Født 21.5.1840 i Kvalbø paa Suderø. · Student Borgerdydsskolen C.1860. · Kandidat 19.1.1869

- Lærer ved Borgerdydsskolen
- Konstitueret andenlærer ved Thors-havns Realskole 1.12. 1870.
- Sognepræst Norderø 22.9.1871.
- Sognepræst Suderø 19.2.1877
- Provst for Færøerne 16.7.1885
- Ridder af Dannebrog 1.10.1892
- Sognepræst Bregninge-Bjergsted 28.3.1900
- Død 27.4.1904 efter over 1 års sygeleje.
- Far: sysselmand Johan Chr. Evensen
- Mor: Elsebeth Susanne Pedersdatter
- Gift 14.12.1871 i Thorshavn med Anna Maria Nicoline Lützen, født den 10.7.1841, datter af lærer ved Borger-skolen Andreas Christian Lützen og Eva Margrethe Frederikke Jacobsdatter.

Minningarorð

Emil Bruun var prestur í Føroyum 1889-1897 og kendi tí Jens Christian. Hann skrivaði hesi minningarorð um hann í Nationaltidende:

Theologien blev hans Studium, men det var særligt denne Viden-skabs filologiske Bestanddel, der tog hans Interesse fangen. Som de fleste Færing, der fra Barnsben vænnes til at tale og tænke i to Sprog, var han noget af et Sproggeni. De klassiske Sprog var han til sin Alderdom en Mester i, og af de moderne Sprog beskæftigede fransk ham mest. Oprindeligt havde han ikke videre Tilbøjelighed til Præstegerningen, idet han som Kandidat blev greben af Søren Kirkegaards Livssyn, som for øvrigt næppe nogensinde helt forlod ham. Af forskellige samvirkende Aarsager besluttede han sig dog omsider for den gejstlige vej. Hvad Evensen blev, blev han helt og fuldt. Han fik Folk i Kirke, hvad de sine steder var ret afvante med. Han var en fremragende Prædikant. Evensen var fin og Aandfuld som Taler, han havde ogsaa noget at øse af, thi faa var bedre hjemme i den danske og tyske Guldalders Litteratur. Hans høje ærværdige Skikkelse havde et alvorligt Præg. Han smilte sjældent, lo sjældnere, men den der talte med ham i Enrum, følte, at man skulde staa tidligt op for at lodde Dybderne i hans Sjæl. Han var en myndig Mand i Færd som i Tale. Let og Smidig gik han over Fjeldene, og man sad trygt i Baaden, selv i haardeste Vejr, naar han sad agter med Roret i sin Haand.

En Provst for Færøerne er andet og mere end en Provst herhjemme. I halvfjerde Hundre-daar har ingen Biskop visiteret Øerne, og Provsten deroppe er derfor i mange henseende udrustet med biskoppelig Myndighed, holder Visitatser og

Grøvin hjá lítla Jens Evensen á Viðareiði

Prestagarðurin á Nesi um ta tíðina, Evensen var próstur har

Kirkjan í Bregninge, har Jens Christian Evensen fekk sítt seinasta prestakall

lignende. Som saadan var han ogsaa født Medlem af Lagtinget, og denne Side af hans Gerning interesserede ham stærkt. Udenfor de egentlige kirkelige Sager talte han sjældent, men naar han talte - altid paa Dansk - var han vis paa at finde Ørenlyd, og han har sat sit Præg paa utallige af Lagtingets Afgørelser.

Stóran týdning fyri føroyskan skúlaskap

Af det færøiske Skolevæsen har Evensen overordentlig Fortjeneste. Overalt søgte han at faa den forældede Hjemmeundervisning afløst af et ordnet Skolevæsen, og det lykkedes ham saa godt, at næsten hver eneste Bygd havde sin Skole, da han forlod Øerne. I det nationale spørgsmaal tog han en fremskudt Stilling. Provst Evensens Ord vendte sjældent tomt tilbage, og ved mange

Lejligheder har han udtalt sig om dette vanskelige Problem, særlig i 1895 ved Indvielsen af Thorshavn nye Kommuneskole, hvor han i rentud klassisk Form human og besindig skiftede Sol og Vind lige mellem de stridende Parter. Selv Færing vilde han sit Modersmaals Ret, talte det i Privatlivet altid med sine Lands-mænd, men paa den anden Side, var han for fint dannet til ikke at se, hvad det vilde føre med sig, om man ved færøsk Kirke- og Skolesprog vilde spærre sig selv ude fra Delagtighed i et ældgammelt Kultursprog. Provst Evensen var en afgjort Konservativ Natur, men dertil en Frisindet Mand, der forstod at influere paa Mennesker uden Tvang og føre sin Sag til Sejr alene ved sin Personligheds magt.

